

Diekirch-Valkenswaard: het verhaal achter de foto's.

WTC de Roode Leeuw heeft in haar 20-jarig bestaan diverse malen de rit Diekirch-Valkenswaard gereden met een afstand van ca. 260 km en 4500 hoogtemeters.

Ergens in 2011 begon er iemand te broeden binnen de club of er meer animo was om deze monstertocht weer in 2012 te gaan rijden. En.....er bleek belangstelling. Op de jaarvergadering kwam het voor het eerst officieel naar buiten, we gaan, en wie gaat er mee. Voorzichtig kwam er wat aansluiting van mede strijders en ook wat begeleiding werd gevonden.

Daarna werd het lang stil tot 2 weken voor de aanvangstocht er een bespreking was van rijders en begeleiders. Op het laatste moment toch nog enkele afzeggers, zou het de spanning zijn? Of de angst om in de bezemwagen te stappen? We weten het niet zeker en vragen er ook niet naar. Vervangers zijn gevonden zodat we met 12 rijders en 3 begeleiders zullen gaan. Er wordt een kostensleutel afgesproken en besproken wat we allemaal nodig hebben aan voedsel en drinken onderweg.

Op vrijdag middag verzamelen bij de Weesboom, een extra auto is geregeld voor vervoer zodat we met 4 auto's vertrekken naar Vianden. (ligt naast Diekirch)

De spanning begint al voordat we weg zijn, iemand is zijn inschrijfkaart kwijt, iemand is de groene kaart van de begeleidende auto vergeten, hebben we alles bij ons, zijn er genoeg bananen als fietsvoedsel, is er een fietspomp mee, de spanning is nu al voelbaar.

Onderweg naar Vianden rijden de 4 begeleidende auto's ook 4 verschillende routes, die het eerst vertrekt komt het laatst aan, vreemd maar met TomTom weet het nooit.

Aangekomen bij het prachtige stadje Vianden alwaar we midden in de stad het hotel gebruiken, eerst op het terras, de meest fervente bierdrinker neemt en houdt het bij cola, zou het de spanning zijn? We weten het niet en we vragen het niet.

Oei, ik denk dat ik mijn tas niet heb met wielerkleding, een ander, heb ik mijn schoenen wel bij mij? Uiteindelijk is alle tot nu toe goed verzorgd, alles is er.

Bij het avond diner, (prima verzorgd) komen de eerste vragen: moeten we over al die bergen?, hoeveel bergen zijn er? Na hoeveel km houden die bergen op?, blijven de begeleiders wel bij ons?, blijven we bij elkaar? Of.....

Dan wordt een grafiek van het hoogte profiel op tafel gelegd en wordt het een beetje stiller. Zou het de spanning zijn, we vragen het niet.

De eerste groepjes worden gemaakt wie bij wie denkt te horen, op een proefrit van 150 km een week ervoor heeft naar elkaar gekeken wie even sterk is, dat is dan mijn maatje tijdens de rit. We zullen wel zien, we vragen het niet.

Nog even een korte wandeling door de stad, het regent????? Heeft iemand het weerbericht? Heb ik mijn regenjas bij mij? Is het gevaarlijker als het regent? Steeds weer die spanning. We vragen het niet, we zien wel.

De cola drinker van het terras neemt een warm bad: Goed voor mn spieren joh!

Uiteindelijk tijdig naar bed voor de nachtrust en om 5.30 opstaan, we moeten nog naar Diekirch 7 km fietsen, later blijken het er 15 te zijn met een steile klim vanuit Diekirch.

Zoals, typisch ammeroois, je hebt vroegkomers en laatkomers, tijd zat. Zou het de spanning zijn voor de rit? We weten het niet en vragen het niet.

Iedereen wordt gemaand zo veel mogelijk te eten om energie op te slaan voor die vele bergen, het uitstekende ontbijt wordt dus goed gebruikt. Een enkele neemt nog wat lekkere koeken mee van het ontbijt, stel dat we eten tekort komen.

Uiteindelijk besluiten we met de auto naar Diekirch te gaan en de warming-up over te slaan, een goede beslissing blijkt vanwege de afstand en steile klim.

Uiteindelijk vrij laat bij het vertrek, en dan nog tijd zat.

Zijn mijn banden hard? Trek jij geen regenjas aan? Waar zijn de bananen? Hoeveel drinken heb jij? Heb jij nog een reserve binnenband? Ik moet nog naar het toilet?

De spanning is groot, we vragen het niet.

Uiteindelijk vertrekken we als laatste vanuit Diekirch, typisch ammeroois.

De begeleiders vertrekken naar rustpost 1: iedereen wordt bij het oprijden van het terrein verteld waar te stempelen en waar de begeleidende auto staat. De renners zijn gespannen, poeh, poeh, dat viel niet mee, is het nog ver? Vanuit de begeleiders wordt de rust kort gehouden, eten mee, drinken mee, fiets oke en verder.

Op de eerste post wordt er binnen gedruppeld maar men vertrekt gezamenlijk.

De begeleiders vertrekken naar rustpost 2: de eerste 4 ammerooise renners komen binnen, dan druppelt de rest binnen. Het is nu droog en het gas kan er op. Maar de eerste verschijnselen van kramp en pijn zijn er al. De eerste hulp is nodig, rekken en strekken. Vanuit hier wordt in 2 groepen vertrokken naar rustpost 3.

De begeleiders vertrekken naar rustpost 3: de zon komt door en er staat een gunstige wind. Wat dat betreft zit het mee. De eerste 2 renners komen binnen nog goed gemutst, toch heeft een van de 2 een klimmetje moeten lopen. Dat doet pijn? We vragen het niet, straks wordt het vlakker. De rest druppelt binnen, de eerste liggen op de grond, dat zwaar, dat moeilijk, dat pas klimmen. Voor een enkeling gaat het licht bijna uit, maar de motivatie om op de helft te zijn is voldoende weer op te stappen. Weer vormen van kramp en pijn, wat een ellende, als ik het maar haal roept een enkeling? De begeleiding zegt, je mag gewoon bellen, halen we je op. Dat laten de renners zich niet zeggen.

De begeleiders vertrekken naar rustpost 4: heerlijk weer, zon, zee en heuvels. Wat wil een wielrenner nog meer, prachtig toch. De krampen en pijnen bij enkelen zijn dermate hevig dat er gemasseerd moet worden op de schouders, de benen moeten ingesmeerd worden, men ligt op de grond, maar niet van het lachen.

Het doet goed dat er naar rustpost 5 gereden gaat worden, de laatste.

De begeleiders vertrekken naar rustpost 5: 2 renners zijn voorop, de begeleiding moet flink doorrijden om ze nog te bereiken maar dat is gelukt. Alles goed jongens, geen tijd om nog wat te zeggen, de finish komt in zicht, ze vertrekken direct.

De rest komt binnen gedruppeld, weer schouderpijn, beenpijn en wat verder allemaal pijn kan doen bij sommigen, maar de gezichten staan veel vrolijker, nog maar een 50 km vlak dat moet en gaat lukken. Nog wat massage en smeren van benen, een banaan in de achterzak en het 10-tal vertrekt gezamenlijk en spreekt af bij elkaar te blijven naar Valkenswaard, een goed besluit.

Valkenswaard: Hier wordt je vanaf Leende binnen gevlogen door motor rijders, staat er muziek langs de weg, mensen zitten in de tuin en roepen en applaudisseren. Het laatste stukje is afgezet en mag je vrij rijden tot je het podium op mag en voor het massale publiek je mag tonen. Iedereen is binnen met een tijdsverschil van een uurtje tussen de eerste en de laatste ammerooise renner. Er wordt gevraagd aan een renner wat hij ervan vond, die zegt: NOOIT MER. Uiteindelijk is iedereen blij de tocht volbracht te hebben, en na een enkel biertje gaan we huiswaarts met een hele mooie herinnering, zowel renners als begeleiders.

Hoe het was: Vraag het gerust aan een van hen.

Mark, Mart, Edwin, Mari, John Anton Harry, Twan, Paolo, William, Kes, Theo, Helma, Suzanne, Kobus.